

получаваха зашеметяващи плесници отъ щитоветѣ или порядъчни удари отъ копията на чучалата. Следъ тѣхъ на арената излѣзоха двадесетина леко въоръжени рицари, които раздѣлени на две групи се приборваха като се мѣчеха да счупватъ въ щитоветѣ си лекитѣ копия на противниците.

Следваше втората частъ на турнира На арената, посипана съ жълтъ пѣськъ съ кедрови стѣрготини, излѣзоха великолепни конници тежко въоръжени, съ смѣкнати наличници и облѣчени въ богати чулове коне. Всѣки носѣше на лѣвото си рамо кордела съ цвѣта на дамата, за която искаше да спечели победа. Притиснали съ лѣва рѣка щита до гърдитѣ си, а съ дѣсна копие то подъ мишница, тѣ чакаха условния знакъ, за да се впуснатъ единъ срещу други, въ отдѣленъ двубой. Всѣки имаше своя опредѣленъ противникъ. Когато смѣкнѣше отъ седлото врага си, победителтъ почваше двубой съ победителя на друга двойка, докато накрая победителтъ на всички получаваше опредѣлената награда.

Херолдитѣ съобщаваха единъ по единъ имената на бранниците: все знатни, блѣскави имена. Ала между тѣхъ имаше и неизвестни, малко познати. Нѣкои искаха да запазятъ пѣкъ тайната си и не известяваха името си. Обикновено най-смѣли и ловки биваха най-неизвестнитѣ, които чрезъ турнира искаха да спечелятъ слава и име.

Единъ херолдъ дигна мечъ високо въ въздуха. Тълпата настрѣхна, затаи дѣхъ. Съ остъръ блѣсъкъ мечъгъ се спусна къмъ земята.

Като мълний се разминаха двойкитѣ въ бѣсенъ устремъ. Нѣколко рицари паднаха отъ седлата си, поразени отъ внезапенъ страшенъ ударъ. Нѣколко копия се прѣснаха на хиляди парчета. На двама-трима шлемоветѣ се смѣкнаха отъ главата. Все по-тѣсенъ и по-тѣсенъ ставаше кръгътъ на състезателитѣ.

Накрая останаха само нѣколцина. Единъ бѣлъ конъ съ ясно-синьо покривало, чийто рицаръ носѣше сѣщо така синя туника и синя кордела на рамото. Това бѣ цвѣта на Иоланта дѣо Куртене. Имаше три черни коня съ рицари,